

Hồi Thứ Mười Lăm
NGỰ TRÙ THÁI GIÁM

Cạy vòng quanh nơi nội cung một lúc thì Tiểu Tà lọt vào nhà bếp cung đình, thức ăn bay mùi thơm phức khiến hấn không sao chịu nổi. Cơn đói khát kéo dài từ sáng đến giờ như thúc đẩy Tiểu Tà đẩy cửa bước vào trong.

Ở trên bàn, đồ ăn nấu cho hoàng thượng được bày ra ngăn nắp, nào là cua rang muối, hải sâm, bát bảo trúc... nhiều vô số kể. Tiểu Tà lần lượt thưởng thức từng món, cho đến no mới thôi.

Hồi lâu, tiếng trống trong cung vang lên, một tiểu thái giám bước vào nhà bếp. Vừa vào đến cửa hấn đã đứng như trời trồng, nhìn Tiểu Tà đang ăn uống một cách ngon lành trong đó, miệng hấn lắp bắp:

– Đồ ngự thiện mà sao người... người...

Tiểu Tà cười hì hì nói:

– Nhiều đồ ăn vậy thì hoàng thượng làm sao mà ăn hết cho được? Hay là ta với người cùng ăn bớt cho gọn một chút đi.

Tiểu thái giám giãy nảy:

– Anh muốn tôi bị Dương công công quở phạt hay sao? Xin anh làm ơn ra khỏi nơi đây để tôi còn đem thức ăn hầu hoàng thượng.

Tiểu Tà thản nhiên nói:

– Thôi ta no rồi, người mang đi đi, có muốn ta cho mượn long bào khoác thử không?

Vừa nói, hấn vừa ngấm nghĩa chiếc long bào của mình ra chiều thích thú lắm.

Tiểu thái giám lắc đầu:

– Tôi không dám đâu.

Tiểu Tà cười:

– Ta thấy người cũng hiền, người tên gì?

Tiểu thái giám nói:

– Ngu đệ tên Tiểu Thuận, vừa đến đây được ba tháng, đảm nhận việc coi giữ nhà bếp và mang thức ăn hầu hoàng thượng. Còn anh?

Tiểu Tà nói:

– Ta là Dương Tiểu Tà, cũng mới đến.

Tiểu Thuận trách:

– Mới đến mà đã gây họa. Thức ăn hôm nay anh mang đi đi, có gì khiển trách

thì anh gánh chịu.

Tiểu Tà dụ dỗ:

– Ăn bớt đại đi, người xem đồ ăn ngon thế này cơ mà.

Tiểu Thuận dường như cũng cầm lòng không được, liếm môi nói:

– Vậy em xin ăn thử cái món bát bảo trúc này vậy, nghe nói là ngon lắm.

Tiểu Tà cười hì hì nói:

– Bát bảo trúc là cực phẩm miền Bắc, ăn đi, ăn đi.

Một lát sau hai người mới sắp đồ ăn vào mâm, Tiểu Thuận dẫn đường, còn Tiểu Tà thì bụng mâm thức ăn đi đến Hương Mai Cung.

Đến cửa cung thì Tiểu Thuận nói:

– Anh chuẩn bị xong chưa?

Tiểu Tà nói:

– Xong rồi.

Tiểu Thuận lo lắng:

– Chỉ mong lần này Dương công công không đến, nếu không thì anh nguy to.

Tiểu Tà vui vẻ:

– Có Dương công công càng tốt, thức ăn nhiều thế này thì hoàng thượng ăn hết thế nào được.

Tiểu Thuận chưa kịp nói gì thêm thì đã nghe tiếng hô to:

– Hoàng thượng giáng lâm.

Rồi mười mấy tên thị vệ đã xếp hàng trước cung Hương Mai để nghênh tiếp và bảo vệ thánh giá. Tiểu Tà và Tiểu Thuận cũng chấp tay đứng hầu hai bên.

Không lâu sau, hoàng thượng và Dương Chính cùng đến.

Tiểu Thuận và Tiểu Tà đồng thanh cúi đầu:

– Cung thỉnh hoàng thượng giá lâm.

Hoàng thượng khoát tay:

– Miễn lễ.

Dương Chính nhìn Tiểu Thuận hỏi:

– Tên kia là ai?

Tiểu Thuận cúi đầu nói:

– Bẩm Dương công công, người này hôm nay mới xuống bếp.

Dương Chính không nói gì nữa, ngồi xuống đối diện với hoàng thượng rồi nói:

– Bày tiệc đi.

Tiểu Tà dạ một tiếng rồi lập tức dọn mâm lên, khi đi đến gần hoàng thượng, hẩn khẽ liếc lên, nháy mắt với hoàng thượng một cái.

Hoàng đế giật mình, sợ đến phát run, thầm nghĩ:

– “Không biết trong thế gian này còn ai to gan hơn hẩn không? Thật quá liều lĩnh”.

Mâm đồ ăn vừa mở ra thì Dương Chính đã biến sắc, quát to:

– Các người làm ăn kiểu gì vậy? Chừng này thôi thì làm sao ăn no? Người đâu, đem chúng ra chém.

Lập tức có hai tên thị vệ chạy đến toan bắt Tiểu Tà. Hoàng đế thấy vậy vội nói to:

– Khoan đã.

Dương Chính chấp tay:

– Tàu hoàng thượng, tên nô tài này phạm tội khi quân, đáng chết lắm.

Hoàng thượng gật đầu:

– Một tên tiểu nô tài thì làm sao dám to gan khi quân như vậy, trẫm muốn hỏi cho ra lẽ.

Dương Chính nghe vậy thì không biết nói sao, đành im lặng gật đầu.

Hoàng đế quay sang hai tên thị vệ, quát to:

– Còn chưa lui ra?

Hai tên thị vệ vội vã lui ra, hoàng đế nhìn Tiểu Tà nháy mắt một cái rồi nghiêm giọng nói:

– Rốt cuộc là thế nào?

Tiểu Tà chấp tay nói:

– Xin hoàng thượng và Dương công công thông cảm, chẳng là nhà bếp có trộm.

Dương Chính giận dữ vô cùng, quát lớn:

– To gan, kẻ nào dám làm như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Bẩm hoàng thượng và công công, nô tài không biết kẻ trộm là ai, nhưng xem ra hẩn sẽ còn tiếp tục ăn nữa.

Dương Chính gằn giọng:

– Người đã biết có trộm ăn vụng mà còn dám đem đồ ăn thừa lên cho hoàng thượng ư?

Tiểu Tà rụt cổ lại nói:

– Bẩm công công, nếu nô tài không mang lên thì cũng bị tội khi quân, vì dám bỏ đói hoàng thượng.

Dương Chính cứng họng, đành quay sang hoàng thượng cúi đầu nói:

– Muôn tâu hoàng thượng, thích khách đột nhập nhà bếp của hoàng cung có lẽ thân thủ bất phạm, mấy tên nô tài này xem ra không phải đối thủ của hắn.

Hoàng thượng gật đầu:

– Công công nói rất đúng, thôi thì ta tha cho bọn chúng vậy.

Dương Chính biết không thể bắt tội thêm, đành quay sang Tiểu Tà gắt:

– Còn không mau tạ ơn hoàng thượng?

Tiểu Tà lập tức quỳ xuống nói:

– Đa tạ hoàng thượng đại xá.

Hoàng thượng cười:

– Miễn lễ.

Dương Chính căn dặn:

– Hai người lập tức trở về ngự trù phòng, tăng cường canh gác nhà bếp.

Tiểu Tà và Tiểu Thuận dạ một tiếng, rồi cùng đứng lên đi ra ngoài. Tiểu Thuận bật ngón tay cái khen ngợi:

– Anh quả thật có tài ứng khẩu, ngu đệ tự thẹn không bằng.

Tiểu Tà cười nói:

– Thường thôi. À mà người có biết Dương công công ở tại chỗ nào không? Hồi nãy xem ra ông ta đã cứu mạng ta nên bây giờ ta muốn tìm ông ta để báo đáp.

Tiểu Thuận phì cười:

– Xem anh to gan nhưng cũng có nghĩa khí lắm, Dương công công và Dương thống lãnh cùng ở tại Dương phủ bên trái, mà anh định tạ ơn bằng cách nào?

Tiểu Tà hấp háy mắt:

– Thế thì phải biết nơi cất giấu của cải của họ trước đã.

Tiểu Thuận giật nảy mình:

– Anh muốn lấy cắp của họ ư?

Tiểu Tà cười nói:

– Lấy của cải của họ làm đồ hiếu kính họ, thế thì có mất mát gì đâu? Chúng ta lại được tiếng là biết điều nữa.

Tiểu Thuận gật gù:

– Anh quả là có lý, phen này anh cũng phải giúp đệ có một phần trong đó nhé.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Được, ta giúp người có phần, đảm bảo Dương công công sẽ rất mãn nguyện.

Cả hai cùng nhanh chóng trở về nhà bếp, tìm một cái bao rất lớn sau đó đến Dương phủ. Tiểu Tà hỏi nhỏ:

– Kho tàng trong đây là của nhà vua hay của riêng Dương công công?

Tiểu Thuận nói:

– Nơi đây là nội viện của Dương phủ nên tất cả kho tàng đều là của riêng Dương công công mà thôi.

Tiểu Tà cười đắc ý, lẻn vào trong nội viện, lấy ra rất nhiều báu vật vác ra ngoài đi tự nhiên. Trên đường gặp rất nhiều vệ binh, song đều cho hắn qua khi bị hắn mang kim ngân ra mua chuộc.

Tiểu Thuận thấy Tiểu Tà mang ra một cái lớn thì cười nói:

– Anh phải theo đệ đến gặp Thượng công công đã, chuyện của anh đệ đã nói với người rồi.

Tiểu Tà gật đầu, cùng theo tới thư phòng của Thượng công công, vừa gặp mặt thì hắn đã móc ra một gói bảo vật, khúm núm nói:

– Bẩm Thượng công công, thuộc hạ có chút quà mọn, mong được công công nhận cho.

Thượng công công sờ nắn qua gói bảo vật, gật đầu nói:

– Rất biết điều.

Tiểu Tà cười nhăn nhó:

– Mong Thượng công công nâng đỡ cho.

Thượng công công khẽ cười:

– Nghe nói người rất khoái chơi đồ xí ngẫu?

Tiểu Tà gãi đầu:

– Thật ra thì thuộc hạ chỉ biết võ vẽ thôi ạ.

Thượng công công quay qua Tiểu Thuận nói:

– Người mau đi mời mấy vị công công nữa đến đây.

Tiểu Thuận dạ vang rồi chạy đi ngay, chẳng bao lâu đã dắt về mấy người trung niên thái giám, bắt đầu gầy sòng, do chính Tiểu Tà làm cái.

Tiểu Tà cười thâm trong bụng, miệng nói cười tay vung xí ngẫu, chỉ một thoáng sau thì hắn đã gom hết số tiền của cả bọn thái giám. Tuy nhiên hắn cũng rất khôn, nhanh miệng gợi ý:

– Lần đầu đánh bạc nên số tiền đệ thắng được xin gửi cả lại cho mọi người. Nếu như mọi người có hứng đánh tiếp thì ta cùng đến nhà bếp, nơi đó vừa rộng rãi

vừa có nhiều thức ăn, tha hồ mà vui vẻ.

Bọn thái giám nghe nói không phải mất tiền, mà lại có cơ hội đánh tiếp thì mừng rỡ vô cùng, không phản đối gì mà cùng nhau tiến về nhà bếp mở sòng đánh to.

Thế là từ chiều đến tối, tiếng hô yêu gọi lục liên tục vang lên, thị vệ thái giám đều tỏ ra tắc trách, tên nào cũng chỉ mong cho xong việc để đến sòng bạc nơi ngự trù phòng.

Canh ba đêm đó, tiếng ồn ào nơi sòng bạc đang lên cao trào thì bỗng có tiếng quát to:

– Chúng bay đang làm cái gì đó?

Tiếng quát làm cho những tay cờ bạc trong nhà bếp hoảng kinh, hướng mắt nhìn ra cửa rồi hốt hoảng nói:

– Vương gia vạn tuế!

Người mới đến chính là hoàng đệ Kỳ Ngọc, người gặp Tiểu Tà hôm trước.

Tiểu Tà thấy Kỳ Ngọc xuất hiện thì biết là không thể giấu tung tích được, liền nghĩ ra một kế, cũng hướng về phía Kỳ Ngọc nói to:

– Còn người cũng đang làm gì đó?

Tiểu Thuận trước sau bị Tiểu Tà xúi làm bấy mấy lần nên bây giờ sợ đến phát run, vội kéo áo Tiểu Tà nói:

– Đây là hoàng đệ đó.

Tiểu Tà vờ không nghe thấy, cứ đứng sững làm như không biết Kỳ Ngọc là ai.

Kỳ Ngọc tuy mới gặp một lần nhưng dường như cũng khá hiểu rõ tính cách của Tiểu Tà, y cười nói:

– Bản vương gia muốn hỏi người ở đây làm gì?

Tiểu Tà cười to:

– Đang phát tiền.

Kỳ Ngọc nói:

– Cờ bạc cũng gọi là phát tiền ư? Các người lấy đâu ra mà nhiều tiền như vậy?

Tiểu Tà mạnh dạn đáp:

– Hoàng thượng ban thưởng nên không nhận cũng không được.

Kỳ Ngọc lạnh lùng nói:

– Người lập tức theo ta đi yết kiến hoàng thượng, nếu nói láo thì lập tức bị chặt đầu ngay.

Tiểu Tà cười ha hả nói:

– Đi thì đi, có gì phải sợ.

Kỳ Ngọc không nói gì, quay sang mọi người nói:

– Đã khuya rồi, các người ma giải tán hết đi.

Mọi người đồng thanh:

– Đa tạ vương gia tha chết.

Rồi ùn ùn đứng lên bỏ đi, cũng không để ý đến số bạc đang chơi dở. Tiểu Tà thấy thế thì gọi to:

– Này, tiền của mọi người xin nhận lại hết, để đây tôi không giải quyết được đâu.

Kỳ Ngọc tròn mắt cười to:

– Cũng có kẻ không thèm tiền bạc đấy. Ừ thôi các người đến mà lấy lại tiền đi.

Mọi người hí hửng trở lại nhận tiền rồi rút lui, chỉ còn Tiểu Thuận là không biết đi đâu, vì nhà bếp chính là chỗ của hắn.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thuận, số tiền còn lại không ít, người hãy bảo quản cẩn thận, ta đi sẽ về ngay.

Kỳ Ngọc hỏi:

– Mau lên, nói nhiều thế?

Tiểu Tà gật đầu:

– Phiền vương gia dẫn đường.

Cả gan ghẹo hoàng đệ thì ngoài Tiểu Tà ra chắc chẳng có ai dám to gan như thế, Tiểu Thuận nhìn theo lắc đầu lè lưỡi, cho đến khi hai người khuất bóng sau khúc quanh mới dám quay lưng vô phòng.

o O o

Kỳ Ngọc nói dắt Tiểu Tà đến gặp hoàng thượng nhưng nửa đường lại rẽ hướng khác về Tịnh Tâm cung, là nơi ở của mình.

Tiểu Tà cười nói:

– Hoàng thượng ở đây ư?

Kỳ Ngọc nói:

– Muốn gặp hoàng thượng thì phải đợi ngày mai, tối nay người ở Tịnh Tâm cung của ta, người thấy thế nào?

Tiểu Tà không hề khách sáo, ngồi xuống ghế cầm nguyên bình rượu trên bàn

đưa lên miệng uống.

Kỳ Ngọc cười thâm, cũng ngồi xuống ghé đối diện.

Tiểu Tà hỏi:

– Vương gia dẫn ta đến đây là có mục đích gì?

Kỳ Ngọc cười:

– Chẳng lẽ phải có mục đích mới được ư?

Tiểu Tà xì một tiếng:

– Vương gia muốn tìm một người võ công giỏi nhất thiên hạ chứ gì?

Kỳ Ngọc đỏ mặt, nhưng vẫn bình thản đáp:

– Ta quả có nghĩ như vậy, nhưng...

Tiểu Tà nói:

– Vương gia muốn học võ công thì phải đến Thái Nguyên thành, nơi quán Thông Thực đặt quán, giờ phút nào cũng có người nghênh đón vương gia.

Kỳ Ngọc ngần ngại:

– Nơi đó...

Tiểu Tà tiếp:

– Thông Thực Quán không thu tiền và lễ vật, vương gia đến được rồi hẵng tính. Phần tôi thì không thể ở lại trong hoàng cung lâu được, vì sự nghiệp của tôi rất rộng lớn, khắp trong thiên hạ.

Kỳ Ngọc thực ra muốn giữ Tiểu Tà, nhưng nghe hắn nói vậy thì biết là không thể lưu lại, đành gượng cười nói:

– Ta sẽ đến đó thụ huấn, Thái Nguyên thành cũng không xa, chỉ đi khoảng ba ngày đường là đến chứ gì.

Tiểu Tà gật đầu:

– Chúng ta cứ quyết định như vậy, những chuyện khác có gì quan trọng đâu. Tôi không phải là thích khách nên có thể ngủ lại chứ?

Kỳ Ngọc không nói gì, một lát sau mới chỉ vào chiếc áo long bào Tiểu Tà đang mặc, nói:

– Long bào đó hoàng huynh ta ban cho người ư?

Tiểu Tà nhếch môi:

– Không phải! Là hoàng thượng thua bạc cho ta đó.

Nói xong hắn nằm ngay xuống thảm, ngáy khò khò. Có thể nói hai đêm nay hắn vừa chiến đấu vừa đùa cợt, tinh thần căng thẳng quá nhiều nên vừa đặt lưng xuống là đã ngủ rất say.

Kỳ Ngọc bật cười nói:

– Ủ thì ngủ đi, ngày mai ta lại nói tiếp.

Kỳ Ngọc từ nhỏ lớn lên trong cung, sống xung quanh lũ cung nữ, thị vệ và thái giám, tên nào cũng răm rắp nghe lời nên cảm thấy cuộc sống rất vô vị. Nay gặp được Tiểu Tà kỳ lạ thì rất hứng thú, không thể bỏ qua.

o O o